

skød den fornødne rentegivende kapital, eller at lade alene den ene part stå som ejer af museet. Man er, hvad dette spørgsmål angår, enedes om, at Københavns kommune bør være enejer af dette museum — som af Thorvaldsens museum — dog at staten bidrager ikke blot til anlægsudgiften men også til de årlige driftsudgifter, for sidstnævntes vedkommende med et beløb svarende til 40 ct. af disse udgifter, hvis størrelse påregnes at ville blive omtrent svarende til driftsudgiften for den Hirschsprungske samling eller ca. 75 000 kr. årlig incl. forrentning og afskrivning.

Statens indseende med museets drift sikres ved dens repræsentation i museets bestyrelse.

Det bemærkes, at den ovennævnte komité har givet tilsagn om ved privat indsamling og eventuel foranstaltning af et omfattende landslotteri inden den 1. september 1949 at ville søge tilvejebragt en kapital på ca. 400 000 kr. til erhvervelse af kunstværker af J. F. Willumsen til supplerung af den af det heromhandlede gavebrev omfattede samling.

Endelig fremhæves det, at den ved tilføjelsen til Willumsens gavebrev fastsatte ændrede frist for statens og kommunens endelige beslutning om, hvorvidt de begge

eller den ene af parterne vil modtage gaven, udløber den 1. september 1949 eller 2 år efter det oprindelige gavebrevs udstedelse.

Selv om de udgifter, som modtagelsen af J. F. Willumsens gave vil medføre for såvel staten som for Københavns kommune, ikke er ubetydelige, har man anset det for en national opgave at bringe de fornødne ofre for at sikre værker af denne store kunstner for eftertiden som en selvstændig dansk samling, tilgængelig for offentligheden, en tanke, der har vundet støtte inden for betydende kredse af den danske kunstverden såvel som i pressen og offentligheden, selv om det erkendes, at planen også har mødt modstandere, der navnlig har anset Willumsens samling af kunstgenstande af fremmed oprindelse for lidt værdifuld. Uden at man iøvrigt skal gå ind på en vurdering af denne sidstnævnte samlings kunstneriske værdi, skal i denne forbindelse bemærkes, at ministeriet må anse det som værende af interesse, at også de kunstgenstande m. v., som igennem årene har dannet ramme om en kunstner af J. F. Willumsens format, bevares samlet for efterverdenen, og i det omfang, hvori det måtte findes naturligt og muligt, udstilles i det museum, der skal bære hans navn, og hvor en betydende part af hans livs værk skal have et blivende hjemsted.